

ПРИНЦИП ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА У МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Журавська З.В., доцент кафедри кримінального права і процесу Східноєвропейського національного університету ім. Л. Українки, кандидат юридичних наук, доцент

Блащук Т., здобувач ступеня вищої освіти магістра Східноєвропейського національного університету ім. Л. Українки

Права та свободи людини є невідчужуваними та непорушними відповідно до ст.21 Конституції України. Проблема дотримання умов виконання та відбування кримінальних покарань завжди була актуальною та важливою для суспільства у зв'язку з тим, що вона завжди пов'язана із застосуванням примусу, що зумовлює значні обмеження прав і свобод людини і громадянина.

Для більшості осіб, які відбувають покарання, характерним є: відсутність та ігнорування нормальних людських цінностей, орієнтація на кримінальну субкультуру; значна їх частина не має уявлення про основи моральності та моралі, вміння об'єктивно оцінювати суспільні явища, події та вчинки людей, адекватно співвідносити свої переконання зі своїми вчинками. Тим не менше, засуджені дуже гостро реагують на факти порушення їх прав, а також негативне ставлення до них. При цьому, таке ставлення може видаватися на перший погляд всього-на-всього недотриманням правила про ввічливе поводження.

Це правило закріплене у відповідних нормах Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань [1]: Персонал установ виконання покарань звертається до засуджених на "ви" і називає їх "засуджений", "засуджена", "громадянин", "громадянка" та прізвище. У виховних колоніях персонал звертається до засуджених на "ви" і може звертатись до них словами "вихованець", "вихованка" та називати їх по імені. Уважається, що при дотриманні цієї вимоги засуджений не втрачає почуття власної гідності та прагне його підтримувати у спілкуванні з персоналом та іншими особами, які відвідують установу виконання покарань.

Основними завданнями співробітників пенітенціарних установ в демократичному суспільстві, у якому діє принцип верховенства права, є:

- здійснення усіх обов'язків згідно з національним законодавством та міжнародними стандартами;
- захист і дотримання основоположних прав і свобод людини, закріплених, зокрема, в Європейській конвенції з прав людини;
- забезпечення перебування усіх ув'язнених у безпеці та в умовах, які відповідають відповідним міжнародним стандартам, і, зокрема Європейським пенітенціарним правилам;
- повага і гарантування права громадськості на захист від злочинності;
- робота у напрямку соціальної реінтеграції засуджених через забезпечення їх можливістю змістовно використовувати свій час [2].

Працюючи з засудженими та ув'язненими, різними організаціями та громадянами, персонал Державної кримінально-виконавчої служби (далі – ДКВС) України покликаний зменшити ризик вчинення повторних

кримінальних правопорушень і при цьому ставить перед собою за мету соціальну реінтеграцію правопорушників, що сприяє зміцненню суспільної безпеки та правопорядку в Україні.

Відповідно до ст. 63 Конституції України засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду. Близько до тексту цієї норми сформульовано і зміст ч. 2 ст. 7 Кримінально-виконавчий кодекс (КВК) України: «засуджені користуються всіма правами людини та громадянина, передбаченими Конституцією України, за винятком обмежень, визначених цим Кодексом, законами України і встановлених вироком суду».

Таким чином, Конституція України та КВК України вказують на два джерела обмежень прав та свобод засудженого – це законодавство та вирок суду. Усі інші обмеження не повинні мати місце в період відбування покарання у виді позбавлення волі.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань: наказ Міністерства юстиції України від 29.12.2014 № 2186/5 // <http://zakon2.rada.gov.ua>

2. Рекомендація Комітету міністрів Ради Європи (2012) щодо Європейського Кодексу етики працівників пенітенціарних установ // <http://www.kvs.gov.ua>

ПРИНЦИПИ ВИБОРЧОГО ПРАВА В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Зінченко Т.О., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри конституційного та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук **Терещенко Л.В.**

В системі конституційних принципів виборчого права можна виділити принципи об'єктивного і суб'єктивного виборчого права. При цьому до принципів об'єктивного виборчого права можна віднести: обов'язковість, періодичність, альтернативність, відкритість і гласність.

Обов'язковість. Цей принцип насамперед означає, що вибори є імперативним і єдино легітимним способом формування публічної влади. Обов'язковість проведення виборів передбачає обов'язок органів влади та посадових осіб призначити дату виборів у зв'язку із закінченням строку, на який обираються виборні органи, а також у разі дострокового припинення виконання ними своїх повноважень[1-с.448]. Обов'язковість виборів передбачає також, що компетентні державні і муніципальні органи не вправі ухилятися від їх призначення і проведення у встановлені законодавством строки, скасовувати вже призначені вибори або переносити їх на більш пізні терміни.

Періодичність. Цей принцип пов'язаний з тимчасовими рамками повноважень представницьких органів публічної влади і означає, що чергові вибори повинні проводитися через певні інтервали часу. При цьому проміжки